ION PILLAT

BISERICA DE ALTADATA

POEZII.

R. P. R.
Sfatul Popular al Capitalei
Biblioteca Centrală

EDITURA „CARTEA ROMÂNEASCĂ"
BUCUREȘTI

18966

POEZII

BISERICĂ VECHE

BISERICĂ VECHE

Biserica, în noaptea albă cu zarzarii 'mprejur în floare
Şi cu poleiul lunii pline pe aripe de heruvim,
Uitată'n fundul mahalălii — în liniştea-ţi mântuitoare
Primeşte, din grădini de vară şi patimi, singur să revin.

Pe turla ta luceşte luna cu bruma ei ca o beteala...
Copil sfios mă lasă, lainic, sa'ţi calc pe prag ca pe-un hotar.
Sa piara dorul de femee, viclean, sub sfânta zugraveala
Şi inima mi-o fă sa fie pe-altare limpede pahar.

Dar daca sufletul din mine, bolnavul suflet, n'o să prindă
Ca tencuiala ta curată un rai de proaspete văpseli —
Cu barba ninsă, bunul preot se roagă pentru el în tindă
Şi vede îngerii în preajma-i cu pene lungi de rândunel.

Şi dacă birji îmi duc prin noapte, ca'n negre bărci de voluptate,
Iubirea trecătoare'n care mi-am otrăvit vecia mea —
Tuşind, mai stă paraclisierul bătrân, cu mâini cutremurate,
S'aprindă la icoane cerul: sfânt lângă sfânt, stea lângă stea.

DRUMUL MAGILOR

DRUMUL MAGILOR

Poiana din padure strânsă 'n clăi
Ne-aţine drumul cu miros de fân...
Culegem banii soarelui pe căi...
E vântu 'n foi sau curg pe sus fântâni?

Amurgu-şi scoate stelele din sân
Şi boabe de sclipiri s'au risipit.
Luceafarul a pogorît pe stâni —
Zărim pastor şi staul, deslușit.

Poiana aburită de 'noptări
Primeşte îngeri albi în loc de miei.
Pe cai de munte împietrim, călări,
Urmând uimiţi luceafărul tustrei.

De păcură se lasă noapte grea...
Nechiază'n ceruri caii speriaţi.
La focul stânii am atins o stea
Şi 'n para flacărilor, îmbrăcaţi

In aur şi'n argint scânteetor,
Au cine suntem cerem în zadar,
Şi 'naintăm cu-alaiul Magilor
Purtând în palmă raza ca un dar.

Iar gângul schitului, la cruci oprit,
Vesteşte împlinirea semnelor,
Căci baciul dacă 'n târlă ne-a poftit,
Maria lui născuse un fecior.

SPRE SCHIT

Mesteacănii, în vânt, pe dealuri bat mătănii
La trăiţa cu nori de aur învechit —
Poteca i-a lăsat pe marginea poenii
Şi împletind lumini dă fuga pân' la schit.

Egumenul bătrân de pe pridvor priveşte
La apele din stânci scăpând argintul viu,
La turma, sus pe plai, ce iarba'n flacări paşte,
La omul, în amurg, pornit la drum târziu.

Clopotniţa de lemn pândeşte peste curpeni
Şi clopotele vechi înalţă glasuri mari
Să chieme prin păduri, cu sufletul în cumpeni,
Pe călătorul stând la crucea din hotar...

Dar drumul povârnit, la vale duce umbră
Când, pâlcuri, mieii albi pe culmi mai duc zăpezi —
De-acum e foşnet lung ce-a fost sclipiri de-undă,
De-acum tu simţi adânc ce nu mai poţi să vezi.

MÂNĂSTIRE

Pe zări străvechi ca scoarţe oltenești,
Ţesute 'n flori și pasări de-amurgire,
Pe culmi te înălţai, să împlinești
Logodna cerului cu ţara — mânăstire...

Și valea ca o carte s'a deschis
Și 'ntâia stea citi în ea prea bine,
Și ce-a fost trup de om s'a făcut vis
Și ce-a fost dor s'a împăcat cu sine.

Şi'n mine şi'n poiană şi pe drum
Deodată s'a întins atâta pace
Că Dumnezeu plutea ca un parfum
De fân cosit, când claia se desface...

Şi-aşi fi crezut că totu-i zugrăvit
Şi că privesc, copil, o stampă veche,
De nu-mi venea — când şters, când desluşit —
Un svon adânc de clopot la ureche.

ARHONDARICUL

Arhondaricul alb e un potir de nalbă,
In jurul meu deplin, de noapte, s'a închis —
Mi-e gândul un gândac în liniştea lui albă,
Gândac vrăjit de somn şi ameţit de vis.

Tăcerea, stea cu stea, pe mânăstire pică.
Smerite umbre lung se 'nchină sub molizi.
Vezi, Sfântul Duh, porumb tăcut şi plin de frică,
Se lasă alb din sbor pe pacea din firizi.

Şi, miel prior, Isus, pe iarba moale, iată-l
Sugând nevinovat tot cerul din fântâni
Şi lângă el, oprit din mers, Dumnezeu Tatăl,
Monah bătrân ţinând o toacă mută 'n mâni..

Tacere... Pentru veci călugării muriră
Şi clopotele'n turn s'au spânzurat de grinzi.
Tăcere — nici un râu în noapte nu respiră,
Tăcere — nici un psalm în suflet n'o să prinzi...

Dar un ciocan bătu, argint sfios, în toacă
Şi sunetele vii — lungi pasări — au sburat
Prin clarul lunii nins pe pomi de promoroacă,
Rotind la nesfârşit pe-un cer nemăsurat.

Şi au cazut, legând o minunată salbă,
Intr'un arhondaric din schituri de poveşti,
Să poarte până 'n zori, în hora lor cea albă,
Pe omul adastat sub streşine cereşti.

TOACA

Pe curtea mănăstirii îmi deschid
Ca peste visul sufletului, geamul.
Tăcerea e de piatră: un molid
Şi-a'ncremenit în luna plină ramul.

Biserica de bârne s'a'nchinat
La steaua cea dintâi, ca la icoană.
Un înger ca un nor îndepărtat,
Proptit de munţi, se roagă alb în strană.

Ce-i om s'a stins — ce-i sunet a murit..
Traeşte numai schitul şi copacul.
Tăcerea cerului a ţintuit
Cu stele grele de oţel capacul...

Dar clar o picătură a căzut,
Spărgând oglinda timpului în două —
Şi-ascult în piept şi-aud în schitul mut
Mărgăritarele cum plouă.

E toaca Ta! A început să bată
Sub cer, prelung, cu inima deodată.

GANGUL

Clopotnița din deal aruncă pietre 'n zare:
Vezi, porumbeii albi prin seri albastre cad.
Amurgu-și dă pe-o stea zăvoiul de vânzare
Pe-o stea de-argint curat ce-a licărit în vad.

Guşatul la isvor a regăsit-o 'n apă,
Talant stelar lăsat în dar de Dumnezeu.
L-au râs țăranii răi, încovoiați sub sapă,
Dar plopii îngeri stau păzind la heleşteu.

Le-au tremurat în vânt, lung, aripe uşoare,
In graiul lor foşnit pe nume l-au chiemat
Şi, buni, îl ocrotesc de moară: vrăjitoare
Ce 'ncalecă pe râu, bătându-l înspumat.

O salcie din drum — haiduc cu barbă sură —
Cu ramul — un pistol — dă foc de licurici.
In umbră stă cruciş, cu luna 'n vârf de şură,
Un huhurez scâncind ca şi copiii mici.

Clopotniţa de-acum asvârle greu, ca'n groapă,
In noapte bulgări mari de sunet şi tăceri —
Dar gângul duce'n pumni pe-o minunată apă,
In mărţişor, un strop strălucitor de cer.

COZIA

Foşneşte Oltul — pluta a trecut,
Dar cerul spart în cioburi vine iar
Să chieme peste ape, din trecut,
O mânăstire toată de cleştar.

Cu murmure şi val şi veac se scurg...
De ce şi astăzi Cozia a rămas?
Trecutul stă pe unde, în amurg,
Cu umbra lui ca limba unui ceas.

Foşneşte Oltul... Stele au sclipit —
Cu mâna şi cu mintea nu le-ajung.
Prin ce desiş de codru încâlcit
Se'ncearcă aripi şi se sbat prelung?

Un dangăt de aramă a sburat...
Se duce peste văi şi peste munţi.
Aproape vezi albastrul tremurat
Durând din sunet şi din suflet punţi

Aproape simţi cu ochii mari deschişi
Cum unul câte unul s'au desprins
Din noaptea ce se prinde'n rămuriş,
Hulubii Domnului pe cerul nins.

Cireşul de pe drum a înflorit —
E alb de lună multă ca de flori.
Ori poate peste pomul liniştit
Stă stolul alb al serafimilor.

MONAHUL LA CAPRE

A fluerat un tren departe'n vale —
De-acì la el ce multe veacuri sunt!
Sub munte, unde schitul se prăvale,
O toacă sună şi-a tăcut în vânt.

Atâta tot — pe cerul nalt ereţii
Cunună torc din sborul nemişcat
Poienii ce atârnă pe pereţii
De stânci tăiate 'n piscul detunat.

Monahul roş la capre stă de pază,
Sălbăticit, slăbit de-aşa pustiu —
Singurătatea singură'l veghiaza,
Dihăniile din codru de'l mai ştiu...

.

Şi-acum când umbre pe furiş, în tainá,
Lungesc pe jos copac lângă copac,
Vin caprele, se freacă de-a lui hainá
Ca de-un gorun cu coajă de şiac.

Prin sfeşnice domneşti de flori de nalbă
Zăreşte satul, casa cu livezi,
Şi fata albă ca o iadă albă
Şi ochii'i verzi ca firul ierbii verzi..

Şi mâna aspră mângâe alene
Blăniţa iedei şi se pierde'n ea -
Şi parcă muereşte ard sub gene
Priviri viclene ca ispita grea.

Dar ţapul negru şi barbos, deoparte,
Chiorâş aprinde galben ochi de drac —
Pe când mesteacăni albi, ca într'o carte
De basme, din penumbră se desfac,

Rasar — arhangheli mari — prin amurgire
Cu aripă şi sabie de foc,
Pe când monahul cel ieşit din fire
Ca la icoană bâjbâe pe loc.

INGERUL

O sperietoare își ridică brațul,
Ingenuchiată 'n holdă pân' la brâu.
Din drum flăcăi, spre sat zorindu-și pasul,
Îi svârle pietre care cad prin grâu.

Dar plopul nalt o binecuvintează —
Pornește alb un stol de porumbei
Și licărind pe zarea de amiază
Domol se lasă peste lemnul ei.

Ce clar răsună clopotele toate
— Ca picături de soare pe un râu —
Când îngerul cu aripi înodate,
Înțelenit, se clatină prin grâu.

Abia târziu, când holda e albastră
Și prinsă 'n seară ca în flori de in,
O fată, adormită la fereastră,
In vis îi vede sborul cristalin.

POVESTEA MAICII DOMNULUI

Lui *Rainer Maria Rilke*
care a cântat viața Mariei
și
Lui *Nichifor Crainic* care
a adus pe Isus în țara mea.

RUGĂ CA SA INCEP

Vreau, Maica Preacurată,
Povestea Ta să fie
In grai cinstit lucrată
Ca lâna dintr'o iie.

Şi ca sa'Ţi ţes chilimul
Mă ţine Tu de mâni.
Ma'nveţe Heruvimul
Colinda din batrâni.

Fă-mi graiul bun ca oul
Incondeiat de Paşte,
Blagoslovit ca boul
Când Domnul meu se naşte.

Strălucitor cuvântul
Mi-l fă cum e la noi
Lumina pe pământul
Cu plopi şi dealuri moi.

Inalţă-mi vorba bine:
Troiţă la răscruce —
Drumeţul să se'nchine
De vine ori se duce ;

O limpezeşte'n râul
Ce râde sub arini,
O 'ncinge strâns cu brâul
Durerii de creştin.

Dă-mi mie, păcătosul,
Un suflet de beteală,
Să-ţi dea şi el prinosul
Lui sfânt în zugrăveală —

Să fiu ca iconarul
De nimeni cunoscut.
Nu'mi trebue slavă — Harul
Ţi-l cer: — Am început.

NAŞTEREA

N'au fost măslini, nici dafini, nici smochini...
Pamântul sfânt nu e al Galileii —
La noi e Nazaretul. Ioachim
De pe pridvor priveşte Râul Doamnei.

Stă moşul alb în portul de la ţară,
Dar sufletul într'ânsul e catran,
Căci Domnul n'a vroit copii să aibă
Şi oamenii cu râs l-au judecat.

Sta Ioachim şi'n sufletu-i se roagă
Ca 'ntr'un pustiu de piatră şi nisip
Inchină Domnului viaţă dreaptă,
Jertfeşte ce-a arat şi ce-a sădit.

* * *

Cu furca'n brâu mergi, Ano, în livadă
Sa-ţi pască pomişorii albi din mâni
Ca miei priori născuţi în primăvară,
Plângând că nu eşti mamă, să'i mângâi.

Sub un mălin în floare, te aşează —
Un cuib de granguri cântă pe un ram
Te roagă, Ano, Domnului, căci iată
De-o floare pomu'n rai s'a scuturat.

Prin nori de-argint petala se pogoară;
Cu umbra'n cruce cade un lăstun —
Şi casa ta, Ioachime, e albă
De binecuvântarea unui prunc.

COPILARIA

Cine să ghicească taina? Cin' să creadă
Că'n fetiţa cu opinci şi cu opreg,
Maica Domnului se va ivi odată...
Nici părinţii ei, privind-o, nu'nţeleg.

Mieii Tatălui îi paşte pe toloacă,
Duhul Sfânt ca un porumb îi stă pe mâni
Şi pe când copiii satului se joacă,
Clopote îi sună seara în fântâni.

Ingerii o ţin cu basme lângă vatră,
Beau cu dânsa spuma laptelui din blid.
Aripi sboară de se mişcă'n prag o piatră
Sau argaţii poarta mare de-o deschid.

Spun vecinii: „Ioachime, fii de pază
Că'ţi boleşte fata mică de-un deochi".
Dar un orb în faţa ei îngenuchiază
Şi se roagă şi pricepe fără ochi.

JURUIREA

Şi dacă-a fost Sântă Măria cea mica,
Să meargă la hram cu toţi se ridică.

Şi dacă-a fost ziua de toamnă senină
Când urcă Negoiul pe zări de lumina,

Pe drumul cu plopii foşnind frunza rară,
Parinţii Mariei porniră în ţară.

Fetiţa 'n caruţă şedea între ei —
Ca apa de şipot erau ochii ei.

Trecura o vale şi două şi şapte...
E noapte şi cerul e calea de lapte

Pe care se duce car mare şi-oier —
Ioachime, schitul nu e nicăieri.

Zadarnic ceri drumul pierdut, la o stână.
Fetiţa adoarme cu capul pe mână

Şi maică-sa ţolul îl trage pe ea —
Maria acolo sfânt vis că visa.

Şi iata prin frasini răsare lin luna..
Argintul din vis se lasă ca bruma.

Un schit se vesteşte, nou-nouţ, din pământ,
Ca Sântă Măria să'i fie hram sfânt...

Şi cum se închina smerit la icoane,
In cer suna buciume peste hotar.

Şi cum calcă fata cu frica'n altar,
Toţi îngerii Domnului cântă în strane.

BUNA-VESTIRE

Ţesea cuminte ca întotdeauna
Maria borangicul la război,
Şi cum prin seară cădeau umbre moi,
I s'a părut întâi că intră luna

Atât de alb venea. Dar nici o raza
Nu calcă mai uşor pe talpi de vis —
Şi s'a mirat ea: cine a deschis
Larg poarta? — Când s'a ridicat sa vază,

I-a nălucit acum că porumbielul
Ei alb bătea din aripi lângă ea —
Şi cum, sfioasă, fata'l mângâia,
Arhanghelul desvălindu-şi felul,

Nu s'a temut, nu s'a ferit de dânsul
— Cu îngerii se sfătuia de mult —
S'a bucurat spunându-i: „Te ascult".
Arhanghelul tăcu, închis într'ânsul.

Atunci s'a speriat, căci nici un sunet
Nu-i pogora în suflet solul sfânt
Dar a picat ca moartă la pământ
Când Ingerul cu trăsnet şi cu tunet

A fulgerat, neaşteptat, Buna-Vestire...

IOSIF TESLARUL

Ea îl privea cum mânuia rindeaua
Pe blăni de brad. Cioplit şi el în lemn,
Nu bănuia teslarul că în greaua
Penumbră-a candelii cu untdelemn,

Maria sta păzind întruchiparea
Lui Dumnezeu în trupul ei curat.
Dar cum, mărită, flacăra în para
Luminii-i da obrazu-adevărat,

Ios'f, ştergând nauc sudoarea frunţii,
A ridicat în blestem pumni semeţi —
Când iată, cu un pas ce mişca munţii,
Lasând icoana goală pe pereţi,

Un înger coborâ: acelaş — din Vestire.
Maria însa nu'l mai cunoscu.
Văzându-l, omul îşi veni în fire
Şi se sfii şi parca pricepu.

NAȘTEREA DOMNULUI

— după legenda poporană —

Jos sub poarta raiului,
Pe sub Piatra Craiului,
Unde 'ncep muşcelele,
Apele şi stelele,
Vezi albind ca pe chilim
Târg pre nume Vifleim.
Târg străvechi în bogaţii,
Tot în minte să mi-l ţii.
Turle scăpărând argint
Cu brâu falnic îl încing
Şi'l îmbracă'n poleială
De-aur, raza de beteală
Ce alunecă de sus
Peste casa lui Isus.

Dar pe drumul cel cu plopi,
Rău de pietre şi de gropi,
Cine-mi vine 'n car cu boi,
Nu plăvani ca pe la noi
Ci munciţi şi oropsiţi,
De trei zile nehrăniţi?
Cine-mi sunt drumarii doi
Nemâncaţi, bătuţi de ploi?
Cine-mi plânge, sub marama,
De dureri că va fi mamă?
Cine-mi umblă lângă vite
Tot cu vorbe necăjite?
Maica Domnului plângea.
Iosif boii suduia,
Maica Domnului spunea.
— Omule nu sudui.
Ce e scris s'o împlini.

In mijlocul drumului,
La tulpina plopului,
Sta Maria s'odihnească
Şi pre fiul sfânt sa nască.
Dar, vezi, plopu-i copac rau,
Copac rău şi natarău,
Işi dă frunza într'o dunga,
Să foşnească vreme lungă
Linişţea să n'o ajunga,
Işi dă creanga într'o parte
Nici de umbră s'aibă parte
Maica sfântă a oftat,
A oftat s'a supărat
Şi din gură-a blestemat :

— Plopule, lemn urgisit
Să te sbaţi neodihnit,
Nici în lin, nici în senin
Creanga ta să n'aibă stare,
N'aibă umbră nici racoare.
Frunza 'n tine să nu stea
Nici ziua şi nici noaptea.
Şi cu vânt
Şi fără vânt
Să te clatini pe pământ!

Maria s'a ridicat,
Drumul lor şi l-au urmat.
Şi au mers, mare, au mers
Urmele de li s'au şters,
Tot prin ţarini aurite,
De oameni nepomenite,
Tot prin stele argintate.
De oameni nesămanate.
Şi-au ajuns în drumul lor
La focul păstorilor.
Colo'n stâna oilor
Stă Maria s'odihnească
Şi pre fiul sfânt să nască.
Şezu jos şi nu şezu,
S'odihnească nu putu
De sbieratul oilor,
De săritul mieilor.
Maica sfântă a oftat,
A oftat, s'a supărat,
Oile le-a blestemat:
— Oi, de ori ce rău veţi da
Voi să nu puteţi sbiera,

Pe voi lâna să nu stee,
In tot anul să v'o iee,
Mielul de sub voi să piee!

Maria s'a ridicat,
Drumul lor şi l-au urmat.
Şi au mers, măre, au mers
Urmele de li s'au şters
Şi prin cer şi prin poiene
Şi prin stele buruiene...
Şi-au ajuns în drumul lor
La ocolul cailor.
Şi Maria grajd aflând
Intră 'ntrânsul tot plângând.
Dureri mari o cuprindea,
Să mai meargă nu putea,
Stătu jos, se odihni.
Caii prind a tropăi,
Mânjii vesel a sburda,
Iepele a râncheza.
Maria îi dojenea:
— Staţi pe loc, nu tropăiţi,
Căci durerea mi-o măriţi...
Caii rei n'au încetat,
Maica sfântă a oftat,
A oftat, s'a supărat
Şi din gură-a cuvântat:
— Firea-ţi, cai, voi, blestemaţi
Să goniţi fără răgaz,
Tot anul să n'aveţi saţ
Până'n ziua de Ispas,
Dar şi-atuncia doar un ceas!

Maria s'a ridicat,
Drumul lor şi l-au urmat.
Şi au mers, măre, au mers
Urmele de li s'au şters
Peste iarba plaiului,
Prin pometul raiului.
Tot mergând şi obosind
Şi cu Dumnezeu vorbind,
Floarea soarelui păli,
Floarea lunii veşteji,
Numai Steaua înflori.
Şi au dat în drumul lor
De ocolul boilor,
Boilor, blajinilor.
In cea iesle-a vitelor,
Vitelor, săracelor,
Maica sfântă cum intra
Pe fân moale se culca.
Boii prind a rumega,
Maica sfântă-a suspina
Şi din gură-a cuvânta:
— Staţi pe loc, nu rumegaţi,
Liniştea nu-mi tulburaţi...
Boii blânzi o asculta.
Maica-'i binecuvânta:
— Bouleni, fiţi alduiţi
Şi de mine fericiţi,
De mine, de Dumnezeu
Şi de sfânt fiuţul meu.
Voi, oricând să aveţi saţ,
Un ceas-două să lucraţi
Şi pe urmă să'ncetaţi.
Un ceas-două să lucraţi
Şi unul să rumegaţi.

Bouleni, să fiţi sătui
Tot în brazda plugului!

Dureri mari o apuca,
Boii blânzi o àburea.
Şi când fu la miez de noapte
Muncile-i trecură toate.
Pe fân verde şi uscat
A născut un împărat.
Şi cum Fiul s'a născut,
Ieslea'n rai s'a prefăcut,
Şi să vezi
Şi să nu crezi:
Fânu'n soare
Era floare,
Albăstrele
Erau stele
Şi'n senin
Luna — un crin.
Maria se veselea,
Pruncu'n braţe'l cuprindea
Şi pe frunte'l săruta,
Că el lumea va scăpà.
Astăzi s'a născut Christos
Să ne fie spre folos.

Suflă vântul lin şi lin,
Mi-l leagănă chitelin,
Legănuţ
De păltinuţ,
Ploae caldă
Tot îl scaldă!

STEAUA

Jneapăn verde cum trosneşte din răşină
Şi în foc se prăbuşeşte 'n vâlvătăi,
Vezi, în para-i, toţi ciobanii de la stâna
Stând în bâtă sus pe golul dintre văi.

Spune baciul: „Măi fărtaţilor, să fie
Semn curat sau piază rea — nu le'nţelegi.
Aşa stea n'am pomenit eu pe tărie,
Hăt! de când îmi paşte turma pe Bucegi..."

Tac fârtaţii, tace baciul, latra cânii.
Steaua creşte aşa tare că e zi,
Ea coboară de-o poţi prinde'n palma mânii...
Mă ciobane de la oi, nu te sfii,

Caci pe ieslea unde Maica Preacurata
A nascut între un bou şi un asin,
Steaua albă se opreşte tremurată,
Calauza pentru Craii care vin.

ÎNCHINAREA MAGILOR

Fâlfâe steaua sus aripi de foc,
Sta peste ieslea cu sfântul noroc.

Intră în iesle Craii grămadă,
Robii lor poarta pe braţe o lada.

Cum Craii'n aur erau îmbrăcaţi
Boul şi-asinul se uită miraţi,

Şi Maicii Domnului, vezi, îi fu frică:
Feţe-aşa mari ea de când era mică

Nu mai vazuse şi s'a ruşinat.
Isus cămilei cu gât legănat

Cald i-a zâmbit. Trei Crai lui Isus
Smirna, tămâe şi mirt i-au adus.

Alb era unul; ca o momâe
Altul, sfrijit, cu obraz de-alămâe;

Cel de pe urma, buzat şi arap,
Behăia când vorbea, dând din cap ca un ţap.

Micul Isus tot râdeà facând haz —
Iute îi trase Maria marama pe-obraz,

Pruncul sa nu i-l deoache cel Crai Baltazar,
Pe când cu ochi lacomi Iosif cântarea orice dar.

MAICA ŞI PRUNCUL

In odaea scunda moare focu 'n vatră,
Còlo pe firidă pâlpâe opaiţ.
Pe un drum de ţară, câini zadarnic latra...
Nici un sfânt la noapte n'o sa stea pe laviţi.

Singura cu Pruncul, singura cu focul
Ce'şi desface'n umbră coada de paun,
Maica se gândeşte, cumpănind norocul
Pruncului ce'ntinde mâna la ceaun.

Ochii Lui albaştri cum e inu'n floare,
Maica îi sărută, mângâe bălai
Părul ca mătasea de porumb, şi-o doare
Sufletul deodată năpădit de scai...

Lacrimi şterg în gene braţele cămeşii:
A venit ţiganca de i-a dat cu ghiocu —
Şi pe drum de munte au plecat lăeşii...
Dar Isus zâmbeşte blând, urmându-şi jocul.

BEJENIA

N'auzi pe vale scârţâit de cară ?
Nu vezi în zare peste sate fumul ?
Intrară, bade, Turcii iar în ţară,
La munte fug românii cu duiumul.

Pârjol şi foc aduc cu ei păgânii,
Omoară mamele şi tae pruncii...
Dar la răscruci, de laşi poteca luncii
Şi-o iei pieptiş drept la poiana stânii,

Sub norul care piere ca o plută,
Prin fagii ce'şi opresc aci hotarul,
La şipotul cu apă ne'ncepută
Au poposit. — Despriponit, măgarul,

Blegind urechea blândă, se apleacă
Spre Maica alăptându-şi Pruncul Sfânt —
Dar, necăjit, cu gândul la pământ,
Iosif întinde mămăliga seacă.

Ce greu, ce lung e drumul de bejenie!
Vrea Domnul să le mântue aleanul:
Le-a hotărât ca o blagoslovenie
Nu ţara din Eghipet ci Ardealul.

DESPĂRȚIREA

Luase de pe masă și oalele și blidul,
Maria 'ngrijorată că nu mânca Isus,
Și la lumina serii se zugrăvea pe zidul
Cel alb, în negru, crucea ferestrei din apus

Incununat sta Fiul de cea din urmă rază
A soarelui și fruntea îi sângera ca'n spini...
Tăcea... tăcea și maica Lui, care nu cutează
— Țărancă — să'l întrebe și-i varsă numai vin.

Vin rubiniu cu sânge curat umplu paharul...
Şi pită aurită îi scoate din cuptor —
Dar Fiul, trist zâmbindu-i, ştiindu-le amarul,
Cu mâna le da'n lături şi spune: „Mâine 'n zori,

Maicuţa, să ceri popii asina cea mai slabă —
La Tatăl meu din ceruri mă duc, tu să mă laşi".
Şi maica — o ţărancă — oftând din greu, se'ntreabă
De ce şi-a dat copilul cu Domnii la oraş.

RUSALII

Târg de munte risipit printre livezi,
Cu cerdacuri văruite de-unde vezi
Piatra Craiului albastră de departe:
Iată tot Ierusalimul tău din carte...

Şi călare pe-o asină cu mers lin,
Isus vine şi Apostolii Lui vin
Pe drumeagul care duce spre muşcele
Pe sub bolta unui schit cu rândunele.

Ţarani albi sosiţi de ziua pentru hram,
Rup din salcii înverzite câte-un ram,
Domnul nostru sa'l sfinţească. — Pe asină,
Pe când El blagosloveşte în lumină,

Şi sta'n umbră un egumen rău la gând —
O ţaranca îi aşterne la pământ,
Cu smerenie, marama 'nzăpezită,
Sufletul sa-i calce Fiul, sub copita.

JALEA

Stă pe prispă Maica Sfântă,
Singură la casa ei,
Singură cu grija ei...
Gânduri sure o'nvestmântă.
Trece'n sbor o rândunică,
Cruce neagră pe sub tei.

— Rândunică, soră mica,
Rătacită prin grădina,
Unde-i Fiul meu iubit?
— Maică, neagră se ridica,
Subţirică'n luna plină,
Cruce grea de lemn cioplit

Şi pe cruce, prins în cuie,
Fara grai, fară suflare,
Sta Isus cu doi tâlhari...
Maicii Sfinte bine nu-i e,
Se 'mpietreşte chinul mare
Pe obrazul ei de var.

— Rândunică, stai o clipă,
Lasă norii, sus, ca neaua.
Fruntea mea şi fruntea Lui,
Mângâe-le din aripă...
Dar se duce rânduneaua
In adâncul cerului.

Maica stă cu jalea 'n casă.
Bate biata la mătănii
Sfinţilor şi mari şi mici,
Când o frunză i se lasă,
Vie, peste floarea mânii,
Dintr'o tufă de aglici.

— Soră mica, broască verde,
Ce-avui drag, azi mi se pierde.
Lasă-mă necazului,
Du-te iar în iarba verde,
Du-te, soră, de îţi vede
De brotacii iazului.

— Biată Maică'ndurerată,
Tot cu lacrime pe gene,
Fiul tău nu-l mai jeli.
Nouă fii avui odata,
Huzureau toţi prin poene,
Roată mare când veni,

Roata grea, hodorogită,
Ferecată, forfecata,
Rupse trupul lor pe drum.
Şi din nouă, numai unul
Mi-l lăsă — şchiopându-l — drumul,
Unul îmi traeşte-acum.

Vino, Tomo, Tominoace,
Vin' la mama, să te'nfaşe,
Vin', frumosul meu, încoace...
Şi din ierbi, din busuioace,
Iese un broscoi urât —
Dar zărindu-i felul hâd,

Ochilor holbaţi de broască,
Mama le zâmbi, şi iacă
A'nflorit în râs o craca
De măr alb cu promoroaca —
Doar la umbra spinului
Plânge floarea inului.

BOCETUL

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Haide, maică, să vorbim
La poartă de ţintirim,
Căci de-acum nu mai vorbim
Tu eşti ori e vântu'n spini?
Bate vânt de miază-noapte,
Dragul mamei, zii-mi în şoapte
Bate vânt de miază-zi,
Zii, măicuţă, pân'e zi.
Zii ca'n vremuri, zii mereu,
Fiul meu, copilul meu.

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Ce drum negru ţi-ai ales,
Nici pe deal şi nici pe şes,
Caci vezi, maică, te-au trimis,
Fara şea şi fară cal,
Pe sub şes şi pe sub deal,
Pe şuerul vântului,
In fundul pământului,
Şi sub paza Sfântului —
Somnul greu să'l dormi mereu,
Fiul meu, copilul meu.

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Moartea, moartea rea mai este,
Vine hoaţa iepureşte,
Pune mâna jos pe masă
Şi ne face larg prin casă,
Pune mâna sus pe grindă
Şi ne face larg prin tindă
Pune mâna şi pe scară
Şi ne face larg pe-afară —
Goale sunt poenele,
Impânzite genele,
Sub pământ e somnul greu,
Fiul meu, copilul meu.

Fiul meu, copilul meu,
Mlada sufletului meu,
Nici o moarte nu-i amară
Ca moartea de primăvară,

Pe'nfrunzitul codrului,
Pe cântatul cucului,
Pe ieşitul plugului
Când vin berze albe'n ţară
Cu senin de primăvară
Şi când rândunele sboară...
Scoală-te din somnul greu,
Fiul meu, copilul meu!

Fiul meu, copilui meu,
Mlada sufletului meu,
Roagă-te la săpători,
Groapa să ţi-o facă'n flori,
Uşa groapei de mătasă,
Ca să vii şi pe acasă,
Căci te duci pe altă lume
Unde-i satul fără nume,
Unde nu cunoşti pe nime.
Dragul mamei, să vezi bine
Căci ţi-e drumul lung şi greu,
Ca şi somnul tău de greu,
Fiul meu, copilul meu.

ADORMIREA

Cum cădea în sat amurgul peste-ogrăzi şi peste şure,
A ieşit cu luna plină Heruvimul din pădure.

S'au speriat copii cu vite şi-au ţipat de spaima lui...
Liniştit o luă pe coastă, pe sub plopii drumului.

Au foşnit ca de furtună, fără vânt în frunza, plopii.
Luna tremură devale roate mari în iazul popii.

S'a oprit la casa veche unde drumu'şi face cruce,
Creştineşte, la răspântie şi'ntârzie pân' se duce.

A bătut în lemnul porţii de stejar, de două ori:
Singură se trase poarta şi primi pe călător.

Câinele urlă odată lung, apoi doar mârâi —
Heruvimul pentru-atâta însă pasul nu'şi grăbi.

Maica Domnului, ca'n vremuri, sta cu lucrul la fereastră.
O trezi în raza lunii, lin, aripa lui albastră.

Strânse iia începută, toate grijile le strânse,
Strânse zilele trăite, cu şirag de lacrimi plânse.

La icoane ea aprinse cuvios o lumânare.
Până'n temelii de suflet o cuprinse pace mare.

Se 'nchină lui Sân Nicoară, lui Sân Ion, ei cel mai drag,
Se gândi la Fiu 'n ceruri şi la câinele din prag,

Işi udă ca totdeauna toate glastrele de nalbă,
Se gătì ca pentru noapte cu cămaşa cea mai alba,

Netezi cearceaful bine, să nu facă nici o cută
Pânza inului curată ca şi viaţa ei trecută,

Se culcă sfioasă'n patu-í strâmt, ca pe o năsalie,
Şi-adormì rugând pe Domnul, lângă Fiul ei să fie.

INĂLȚAREA

Pe mirişti, cer de toamnă a năvălit în vară
Lumina lasă aur pe coarnele de plug,
Pe boii suri ca praful, pe fierul de pe jug,
Pe brazdele de umbră din care, albă, sboară

O barză plutitoare, purtând amurg în cioc
Cătunelor pitite sub dealuri de sineală...
Plugarul stă cu talpa înfiptă'n îndoială:
Comoară e? căci vede o limbă ca de foc

Sporindu-şi jaragaiul pe ţarini, şi albastră
Suind precum se suie din hornuri, iarna, fum.
Cadelniţară crinii caţuie de parfum
Şi s'a deschis în ceruri, prin nori de-argint, fereastră,

Şi zugraviţi ca'n lemnul din vechi troiţe, iată
Pe Duhul Sfânt, pe Tatăl, pe Fiul — câte trei,
Şi iată pe Maria urcându-se la Ei,
Pe scara unei raze ca dânsa de curată.

Ţaranu'şi face cruce cu dreapta şi se'nchina
Smerit cum se cuvine icoanelor. Apoi
Porneşte brazdă dreaptă cu'n plug cu patru boi,
Pe când uşor se pierde Maria în lumină.

MREAJA

Vezi, raiul e o casa din Muşcel,
Tot prin livezi de stele sui la el.

O casă albă cu ferestre mici,
In care îngerii sunt rândunici

Şi sufletele stau în cuibul lor
Ca pui golaşi sub straşină de nor.

Din când în când o rândunica-i ia
Să'nveţe sborul cerului cu ea,

Şi Maica Domnului stă în pridvor
Se bucură de cel mai simplu sbor.

Stă în pridvor, lucrează un navod
Cu care o să mântue norod,

Iar Dumnezeu şi Duhul Sfânt şi Fiul ei
In casă, stau la masă câte trei.

Vorbesc de muncile de pe pământ,
Ca gospodari chivernisiţi ce sunt.

Vorbesc de rodul vieĭ, de-anul bun
De prin podgorii cu livezi de prun.

Pe Maica Domnului o doare inima,
Căci mreaja mântuirii se gătea.

Se-apropie înfricoşat judeţ :
Acolo doar pe suflet să pui preţ.

Lung trâmbiţa din urmă a sunat
Pe ceruri ca un tunet depărtat.

Şi drepţii vin acuma câte doi,
In straie albe ca în sat la noi

Când merg flăcăii'n târg să tragă sorți
Moș Patru strajă stă la patru porți —

Cu sgomot surd se'nchide poarta grea,
Afară gloata răilor gemea.

La Scaraoschi arde în cuptor
Foc blestemat, pârjol dogoritor.

Le face Necuratul doar un semn,
Ca pâini îi ia lopata lui de lemn.

Cu furca dracii mai mărunți împung —
Iar vaetele lor la rai ajung.

Aude Maica plânsul tuturor;
Se-apleacă blând prin stâlpii din pridvor,

Desfășură năvodul și îl lasă
Să cadă printre stele ca o plasă.

Alunecă pe Calea Robilor,
De zodii s'a ferit tremurător.

Matasa lui e-argint curat la lună,
E aur când dă soarele s'apună.

Şi ca scobari şi mrene de pe Olt,
A pescuit în mreaja iadul tot.

Cine-a ramas în plasa, e scapat --
Cine-a scapat din ea, e blestemat...

Mario, care scapi pagâni şi hoţi,
Asvârle iar navodul dacă poţi!

Mario, mreaja ţi-o aştept de ani,
Eu, robul Tau Ion de la Miorcani.

CHIPURI PENTRU O EVANGHELIE

NAVODUL

Iarăşi asemenea este împărăţia cerurilor, năvodului, care s'a aruncat în mare, ...

Pescaru îşi arunca năvodul — Ziua'n baltă
Cu aurul luminii se lasă peste stuh.
In seara dobrogeană e pace-atât de 'nalta
Că simte lipovanul bărbos că Sfântul Duh

Alaturea de dânsul facând să-aplece lotca,
Cu mâna lui l-ajută să tragă de năvod —
Pe când un sbor de berze, vâslind spre Jurilofca,
Şi-a rânduit în cruce, deodată, cârdul tot.

Se simte — de greu ce e — pescueşte Domnul;
Năvodul îşi revarsă comoara pe podea:
Scrumbia şi şalăul şi mreana, cega, somnul,
Cu solzi de-argint şi de-aur curg mană peste ea.

In asfinţit, acuma lopata bate ghiolul —
Pescaru 'mpinge luntrea cu greu până la mal,
Şi-acum pe când tot cerul se oglindeşte'n golul
Cu stele în lumina brumată peste val,

Pescaru'şi face cruce şi-alege cu dreptate
In coşuri împletite doar peştii cei mai buni,
Plevuşca o asvârle — Şi mă gândesc că'n Carte
Stă scris că va alege Isus şi pre cei Buni.

SMOCHINUL NERODITOR

Şi zicea pilda aceasta: oarecine avea un smochin în via lui sădit. ..

Din via în terasă vezi marea şi Balcicul,
Oraşul alb şi apa albastră ca un cer —
Vezi prin frunzişul viei, înaripat, caicul:
'Şi-aşteaptă azi stăpânul bătrânul ei vier.

E-un turc cu barba ninsă şi cu turbanul verde —
Sădi întreaga vie, butuc lângă butuc.
Şiragul vieţii sale cu anii mulţi şi-l pierde,
Dar ştie orice piersic, cais, smochin sau nuc.

Stăpânului, ce crede întru Christos, i-arata
Ciorchinele cu boabe de galben chihlibar
Şi piersica pufoasă ca un obraz de fata
Şi vânăta smochină cu inimă de jar.

Dar iată şi smochinul neroditor în cale,
Stăpânul se încrunta: —Pe pomul sterp sa-l tai,
De trei ani cat smochine în ramurile sale
Şi nici un rod nu'mbie la umbra lui sa stai.

Vierul îi raspunde: — Pre el îl lasa, Doamne
In acest an să fie — să'l sap, sa-i pun gunoi,
Şi dacă nu rodeşte îmbelşugat de poame,
Ii voi stârpi la anul netrebnicul lui soi.

OAIA CEA PIERDUTĂ

Care om dintre voi, având o sută de oi şi pierzând una dintre ele, au nu lasă pre cele nouă zeci şi nouă în pustie şi merge după cea pierdută....

Stă târla pe tăpşanul de unde până'n zare
Se vede iarba stepii cu stuhul vre-unui smârc
Ce'şi leagănă şovarul şuşuitor din care
Deodată se înalţă cu aripi mari un stârc —

Şi-acum când ziua scade şi umbra e mai lungă,
Spre stână vine turma ce pe câmpii păscu.
Se'ndeasă oaia sură cu umbrele la strungă
Şi nori de plumb se lasă pe valea Cara-Sù.

Mocanul însă turma şi-o numara — rabojul
Nu'i iese: îi lipseşte o oaie din ciopor,
Şi părăsind o sută de oi lângă rogozul
Perdelei, singuratic porneşte pe pripor.

Ce noapte 'nfricoşata înfrunta! Vânt şi ploaie
Şi trasnete şi bice de foc neîntrerupt...
Tot iadul parcă urlă să-i fure biata oaie
Ce, ratăcind păşunea, din cârdul ei s'a rupt.

Dar într'o vagăuna o vede stând: pe umăr
Se'ncarcă baciul vesel cu oaia ce pierdu.
Se bucură şi Domnul în cer — şi fără numar,
La luminiş ies stele sclipind pe Cara-Sù.

FIUL RISIPITOR

Cel mai tânăr din copii a zis tatălui său: da-mi partea de avere... şi a plecat într'o ţară depărtata...

(*Luca* XV, 11—23)

Namolul ars de soare cojindu-se, îşi crapa
Pe malul bălţii pielea clisoasă de broscoi.
Şi sub zadufu-amiezii, mânjiţi de glod, în apa
Se vără porcii negri bălăbăcind greoi.

Işi trage turma'n umbra stejarilor, porcarul.
Cu rătul rămătorii rânează jirul gras...
Dar el, cu traista goală, cu foamea'n gât, cu-amarul
Pierzării, şi-aminteşte ce nu i-a mai rămas.

Cu ochii lung măsoară pustiul şi câmpia
Şi sărăcia'n poarta surpatului bordei —
Flămând, i se năzare conacul vechi, moşia
Cu dealul unde via se prinde în curmei.

Şi parca'l vede-aevea, înalt, cu faţa slabă,
Boerul stând cu masa întinsă în pridvor —
Aude cum le spune să'njunghie degrabă
Viţelul gras, ca'i vine un fiu risipitor.

Aud şi eu ca fiul porunca dulce, glasul
Boerului ce chiamă argaţii ce se strâng.
Dar nu ştiu dacă mie mi-a hărăzit popasul
Părintele pe care l-am părăsit, nătâng.

SEMĂNĂTORUL

Iată a ieşit semănătorul să seamene...

Se'ntinde şesul neted ca apa; arătura
Larg îşi revarsă valul de brazde pe hotar —
Şi pe cuprinsul ţării de'nalţi căutătura,
In golul primăverii vezi: clătinat un car

Pe drumul de tarlale cu spini, dudău şi bozii,
Doi vulturi mari dând roate, departe, pe-un gorgan,
Şi 'n fund de zare munţii de piatră ai Dobrogii
Ca un chenar albastru tivit pe bărăgan.

Dar el, semanatorul, din tot cuprinsul, vede
Doar grâul greu în mână şi brazda sub picior.
De veacuri brazda neagră în braţul lui se'ncrede —
Şi parcă din caţuie tămâie pe ogor

Un preot alb, când pumnul în soare îl ridica
Şi îşi deschide palma larg binecuvântând
Cu rod bogat câmpia — Dar grâul plin când pică,
O parte cade-alături şi vrăbiile venind

Mănâncă lacom grâul. Alte seminţi cazură
Pe ţărina pietroasă şi'ndată-au răsărit,
Dar, fără rădăcină, păliră de căldură;
Iar altele, picând în spini — le-au năpadit;

Iar altele cazura în roditoare glie:
Au ascultat cuvântul pământului cel bun —
Şi una dă o sută, iar alta dă o mie...
Şi omu'n alb cu Domnul se'ntoarce la catun.

BUNUL SAMARINEAN

Iar un Samarinean mergând pre cale, a venit la el şi văzându-l, i s'a făcut milă...

Prin codru se coboară deadrept la mănastirea
Ce'şi iconeşte turla devale'n heleşteu.
Ţinutul e sălbatic şi drumul prin Vlăsia,
Când vii de pe la bâlciuri cu chimir plin, e greu.

Tâlharii îl prădară lovindu-l pe la spate,
In şanţul plin de mure l-au asvârlit ca mort —
Şi-au amuţit desişuri, de poteri neumblate
Neguţător arată să fie după port

Şi-abia rasuflă, omul înăbuşit de sânge.
Dar sgomot de potcoavă se-aude — e scapat!
Egumenu'n buestru venind, în pulpe'şi strânge
Scurt calul: doar din goană l-a binecuvântat.

Şi omu'şi simte duhul din trup cum i se duce...
Dar pocnete de bice rasună lung acum:
Drept credincios boerul ca'n strană'şi face cruce
Şi butca lui se pierde la cotituri de drum.

Şi omul sta să moara cu sufletul la gură,
Nu vede pe clacaşul sdrenţos ce-l umflă sus
Pe umeri şi porneşte greu sub încărcatură
Spre turla mânăstirii aprinsă de apus.

Nu-l vede omul, care culcat într'o chilie
Ca aşternutu-i albă, viu ochii şi-a deschis —
Dar Domnul, care toate le vede şi le ştie,
Prin Luca pilda veche mult mai frumos ne-a zis.

MORȚII

I.

Zi ca orice zi din sat,
Zi de aur tremurat
Şi pe plopi şi pe anini —
Zi de toamnă cu senin.
Zi ca lacrima senină,
Zi bogată în lumină,
Zi săraca în belşug.
Oameni gârboviţi pe plug,
Oameni albi şi casă albă,
Pridvor alb cu flori de nalba —
Sat de munte, turmă albă
Rasfirata ca o salbă,
Sat cu griji şi cu nevoi,
Legănat în car cu boi,

Sat ca orice sat din ţară
Şopotind a plâns la moară,
Fremătându-şi frunza'n vale
Tot a dor şi tot a jale —
Şi lumină şi lumină:
Lacrimă fără de vină...

Doarme satul în nămiezi —
Pui de om pe drum nu vezi,
Doar, alb, jarul soarelui
Peste urma carului.
Dar pe drumul văruit
Iată, neagră, s'a lungit
Umbra pustnicului, iată
Faţa lui săpată 'n piatră,
Focul straniu-al ochilor:
Joc de flacări pe comori...
Plin de praf, plin de pământ,
Merge greu, cu pasul frânt,
Şi la fie-care poartă
Ţipă lung cu vocea spartă:
— Morţii azi învie'n sat...
Umbra lui s'a depărtat.
Neagră-o vezi pe cărărnie,
La bisericuţă suie
In clopotniţa de lemn...
Iar răscruci în taină gem,
Tot mai stins, mai depărtat:
— Morţii azi învie'n sat...

II.

Sus pe muchia dealului
Ţintirimul satului —
Cruci cu lemnul putrezit,
Garduri rupte de nuiele
Şi pustiul pân la stele
Liniştite în sclipit...

Şi'n paraginea cărarii,
Pe tăcerea înoptării,
Mai întâi răsună stins
Ca un svon de ape'n ropot,
Vuet depărtat de clopot,
Lin ca luna care-a nins.

Dar, mai tare pe masură
Ce lumina lunii fură
Înţelesu-adevărat
Al vâlcelei şi-al padurii,
Creşte 'n sbuciumul furtunii
Clopotul nebun din sat.

Şi cum suna tot văzduhul,
Iadul parca îşi da duhul —
Nu'l desleagă zece popi.
Şi din zarea de coline
Nor de ceaţă sură vine,
Cade giulgiu greu pe gropi.

Şi în umbra ce sporeşte,
Vezi pământul viu cum creşte
Muşuroi pe-orice mormânt
Şi în dangăte de sunet
Sparge gropile în tunet
De aramă ce s'a frânt.

Se trezesc pe rând — şi iată
Cei de eri, cei dealtădată,
Cum au fost pe vremea lor.
Totu-i scris de mult la Carte —
Au dat ţăr'na laoparte,
Beţi, cu braţ tremurător.

Plini de umbra, de ţarâna,
S'au lăsat întâi pe-o râna,
Făr' de grai, făr' de putere.
Ţepeni, încă sloi de ghiaţa,
Stau cu ochii orbi în ceaţă —
Ceaţa'n zorii zilei piere.

Vlagă proaspătă ii prinde
Au pornit şi înainte
Merge vaşnic cât un urs
Baciul şi în urmă satul,
— Cum i-e rangul, cum i-e leatul—
Şiruri, pe pripor s'a scurs.

In răscruci la dealul mare,
Se opresc privind în zare
Toţi cu-acelaş ochi spre sat —
Cei de eri, cei de-altădată,
Moş, strămoş, flăcău şi fată,
Dorule, nu l-au uitat.

Şi'n răscruci la plopul mare
Se despart şi fie-care
Regăseşte pe ai lui —
Turma şi-a aflat păstorul,
Fata şi-a găsit fuiorul,
Plugul, omul plugului.

III.

Casă, îţi primeşte mortul —
Nu-l cunoşti? Ţi-a fost ortac.
Şi-a păstrat în groapă portul
Şi opinca lui de dac.

Poartă, te deschide largă —
Vin puhoi, abia încap
Câţi în pragul tău, pe targă,
Te-au lăsat să-i plângi la cap.

Focule, te-aprinde'n vatră,
Busuioc, vino la sân,
Câine, gudură-te, latră —
Vă revin atâţi stăpâni.

Plugule, îţi vin plugarii,
Sapă, cei care-au săpat,
Turmă, iată păcurarii,
Horă, fata ce-a jucat.

Li te'nchină pe cărare,
Cucuruz cu frunza 'n sus,
Şi le zi la fie-care
Doina veche cum le-ai spus.

IV.

Merg pe drumul mare'n sat
— Nimeni nu ii ştie —
Merg în ziua mare'n sat.
Nimeni nu ii ştie.

Merg cu pasul apăsat
— Nimeni nu-i aude —
„Foaie verde cucuruz..."
Cine ii aude?

Merg cu pasul trăgănat
— Nimeni nu îi vede —
Merg sa sape cucuruz.
Nimeni nu îi vede.

Numai eu şi numai eu,
Nimeni alt pe lume.
Ii văd azi şi-i vad mereu
Numai eu pe lume.

Sap cu dânşii la săpat —
Nimeni nu îi ştie.
Ar cu dânşii la arat —
Nimeni nu îi ştie.

Azi la sapă, mâini la plug —
Morţii toţi cu mine.
Umplu carul cu belşug
Morţii pentru mine.

V.

Zi de aur tremurat
Se coboară peste sat,
Zi de toamnă cu lumina
Galbenă ca de sulfina —
Și pe strâmta cărăruie
Umbra pustnicului suie
La clopotnița pe care
Cade cu-o cutremurare
De lumină, alb în sbor,
Stolul porumbieilor —

Şi un cântec clar de toacă
Seara 'n sunete-o îmbracă...
Râul îi răspunde'n şopot
Şi strălimpede un clopot.

Unde e că nu-l văzui
Ţintirimul nimănui?
Colo 'n muchia dealului
Trece brazda plugului —
Grâul creşte într'o zi
Cât e omul şi mai şi —
Morţii ară lângă mine...
Totu-i bine, totu-i bine!
Şi lumină şi lumină:
Lacrimă fără de vină...
Zi de aur tremurat,
Zi ca orice zi din sat,
Se coboara împăcat.

BISERICA DE ALTĂDATĂ

BISERICĂ DE ALTĂDATĂ

Biserică de altădată, ce ctitor mi te-a scos în cale
Cu zarzării din curtea veche şi năpadită de urzici,
Sub coperiş lăsat pe-o rână, la margine de mahalale,
Sub turnul mângâiat în aripi de raze şi de rândunici...

Cu chipul şters în zugraveală: Matei şi Marcu, Ion şi Luca,
Evangheliştii de pe vremuri, tuspatru, predica'n pustiu —
Amurgul doar şi toamna, singuri, dau sa patrunda prin uluca
Grădinii Domnului, pe care azi credincioşii n'o mai ştiu...

Biserica de altădata, din nou primeşte să-ţi calc pragul
Ca'n noaptea primăverii mele cu zarzării'nfloriţi pe cer.
In somnul veşnic bunu-ţi preot, de mult, şi-a lepădat toiagul
Şi întru Domnul odihneşte bătrânul său paracliser.

Stau singur în amurg de toamnă azi, singur eu cu patimi multe —
Şi nimeni nu mai toacă seara prin suflet şi prin mahala,
Nu-i nimeni să se roage'n tindă, şi taina nimeni s'o asculte
Şi la icoane să aprindă sfânt lângă sfânt, stea lângă stea.

CUPRINSUL

Pagina

Biserică veche 7

Drumul Magilor

Drumul Magilor 11
Spre schit 13
Mânăstire 15
Arhondaricul. 17
Toaca 19
Gângul. 21
Cozia 23
Monahul la chilie 25
Îngerul 27

Povestea Maicii Domnului

Rugă ca să încep 31
Naşterea 33
Copilăria 35
Juruirea 37
Buna-Vestire. 39
Iosif teslarul. 41
Naşterea Domnului 43
Steaua. 49
Închinarea Magilor 51
Maica şi Pruncul 53
Bejenia 55
Despărţirea 57
Rusalii. 59
Jalea 61
Bocetul 64
Adormirea 67
Înălţarea. 69
Mreaja 71

Chipuri pentru o Evanghelie

Pagina

Năvodul . . . . . .
Smochinul neroditor 79
Oaia cea pierdută 81
Fiul risipitor 83
Semănătorul 85
Bunul Samarinean 87

Morții

I. . . . . .
II. 91
III. 93
IV. 96
V. 98

Biserică de altădată 100

ERATĂ

Din greşeală s'au strecurat următoarale erori de tipar, pe care cititorul e rugat să le rectifice.

Se va citi deci :

Pag.	14	versul	7 : *de undă* . .	în loc de :	*de-undă*
„	63	„	20 : *Maica* . . .	„ „ „	*Mama*
„	78	„	1 : *că pescueşte Domnul*	„ „ „	*pescueşte Domnul*
„	88	„	7 : *Dreptcredincios*	„ „ „	*drept credincios*

De asemenea rugăm a se restabili sfârşitul poeziei *Juruirea* precum urmează :

Şi cum calcă fata cu frică'n altar,
In cer sună buciume peste hotar.

Şi cum se închină smerit la icoane,
Toţi îngerii Domnului cântă în strane.

Cititorul binevoitor va îndrepta de la sine unele scăpări de accente sau de punctuaţie.